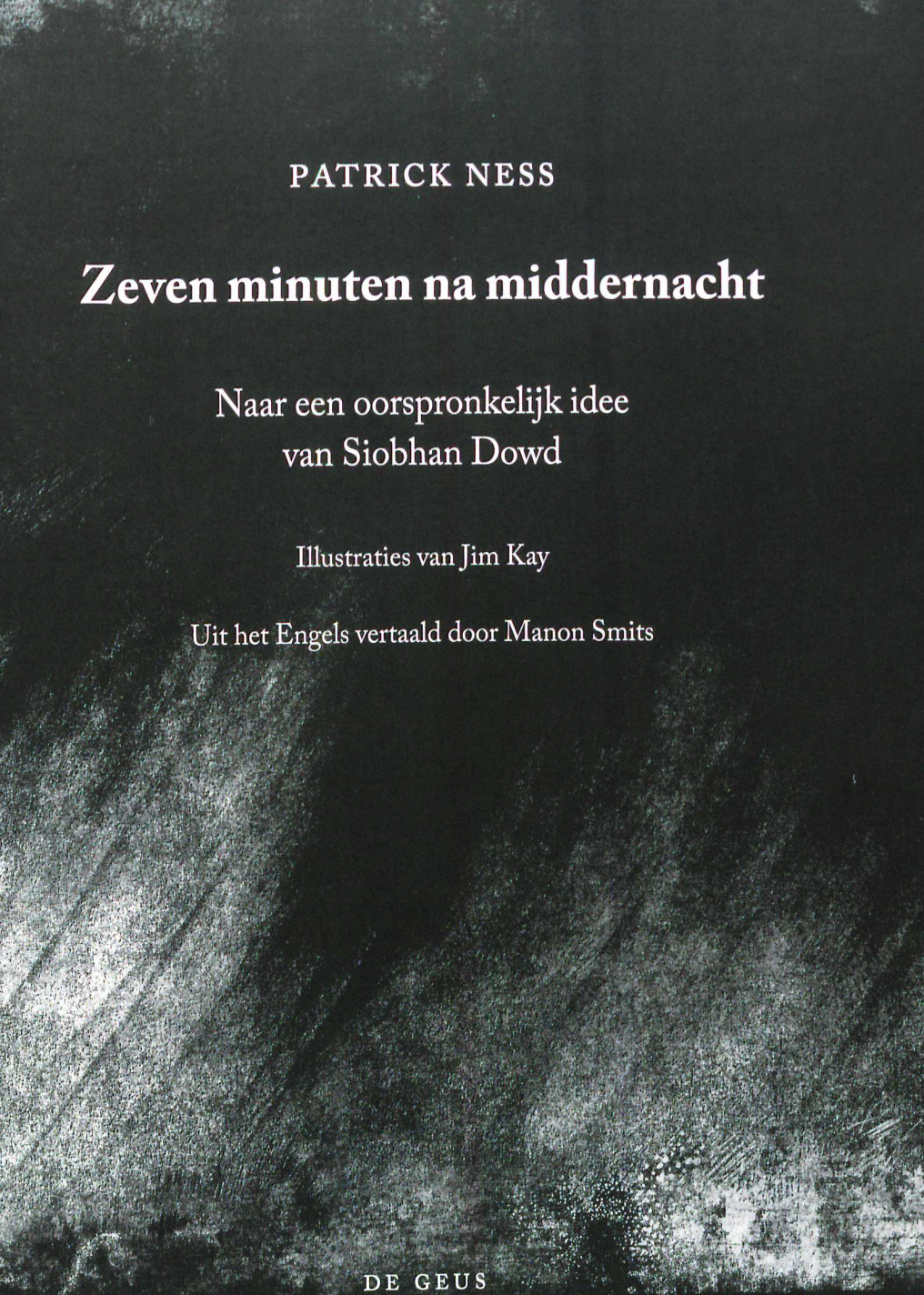

Zeven minuten na middernacht

PATRICK NESS

Zeven minuten na middernacht

Naar een oorspronkelijk idee
van Siobhan Dowd

Illustraties van Jim Kay

Uit het Engels vertaald door Manon Smits

Met dank aan Kate Wheeler

De vertaling van dit boek is mede tot stand gekomen
dankzij een bijdrage van het Vertaalfonds van de
Internationale Boekenbeurs Sharjah

Citaat uit *Liefde verkennen* van Hilary Mantel,
uitgeverij Atlas, 1995 (vertaling Marijke Versluys)

Oorspronkelijke titel *A Monster Calls*, verschenen bij
Walker Books

Oorspronkelijke tekst © Patrick Ness 2011

Naar een oorspronkelijk idee van Siobhan Dowd
Published by arrangement with Walker Books Limited,
London SE11 5HJ. All rights reserved
www.facebook.com/PatrickNessNederland

Nederlandse vertaling © Manon Smits en
De Geus BV, Breda 2013

Omslagontwerp b'IJ Barbara
Omslagillustratie en illustraties binnenwerk © Jim Kay

ISBN 978 90 445 2633 2

NUR 302

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt worden door middel van druk,
fotokopie of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van De Geus BV,
Breda, Nederland. Telefoon: 076 522 8151.
Internet: www.degeus.nl.

Wilt u het gratis magazine *Geuzennieuws* met
informatie over onze nieuwe uitgaven ontvangen,
ga dan naar www.degeus.nl en meld u aan.

NOOT VAN DE SCHRIJVERS

Jammer genoeg heb ik Siobhan Dowd nooit persoonlijk ontmoet. Ik ken haar alleen zoals de meeste mensen haar zullen kennen – via haar geweldige boeken. Vier intrigerende youngadultboeken, waarvan er twee zijn uitgekomen tijdens haar leven, en twee pas na haar veel te vroege dood. Als je die boeken nog niet gelezen hebt, moet je dat zo snel mogelijk doen.

Dit had Siobhans vijfde boek moeten worden. Ze had de personages al, een idee en een begin. Het enige wat ze helaas niet had, was tijd.

Toen ze mij vroegen of ik haar voorwerk wilde uitbouwen tot een boek, aarzelde ik. Wat ik niet zou willen – niet zou kúnnen – was een boek schrijven terwijl ik haar stem probeerde na te apen. Daarmee zou ik haar beslist geen dienst hebben bewezen, en de lezer ook niet, en het verhaal al helemaal niet. Zo werkt het nu eenmaal niet als je een goed boek wilt schrijven, volgens mij.

Maar het mooie van goede ideeën is dat ze nieuwe ideeën voortbrengen. Bijna onwillekeurig kreeg ik andere gedachten ingefluisterd door Siobhans ideeën, en kreeg ik die kriebels waarnaar elke schrijver verlangt: de kriebels om woorden op papier te zetten, de kriebels om een verhaal te vertellen.

Ik had toen en heb nu nog steeds het gevoel alsof er een estafettestokje aan me is doorgegeven, alsof een fantastische schrijfter me haar verhaal heeft aangereikt en heeft gezegd: 'Vooruit.

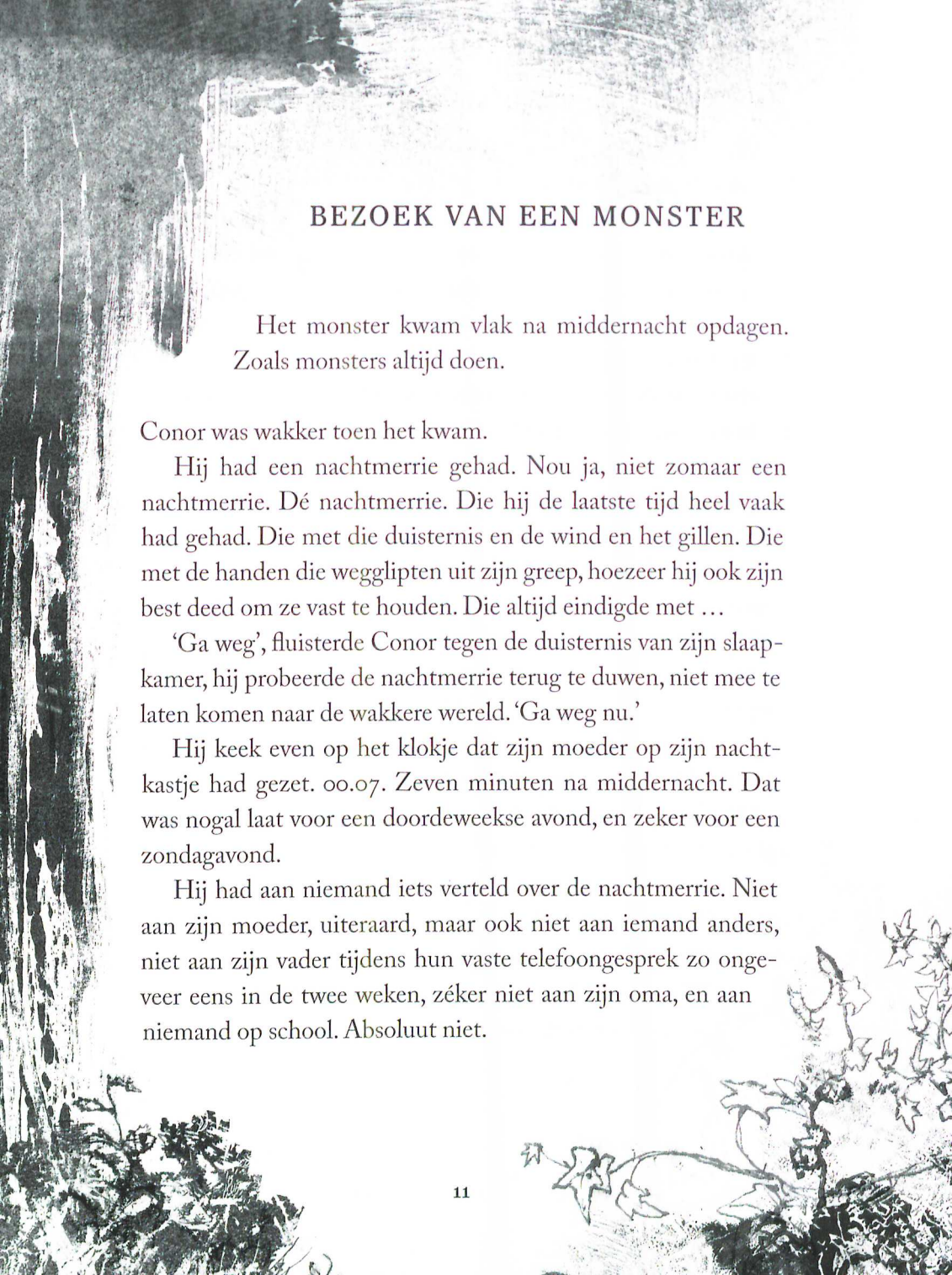
Pak aan. Ga los.' Dus dat heb ik geprobeerd. Onderweg had ik maar één richtlijn: een boek schrijven waarvan ik denk dat Siobhan het mooi zou hebben gevonden. Andere criteria vond ik veel minder belangrijk.

En nu is het tijd om het stokje aan jou door te geven. Een verhaal eindigt niet bij degene die het geschreven heeft, ongeacht hoeveel schrijvers er van start zijn gegaan. Dit is wat Siobhan en ik ervan gemaakt hebben. Dus vooruit. Pak aan.

Ga los.

Patrick Ness
Londen, februari 2011

VOOR SIOBHAN

BEZOEK VAN EEN MONSTER

Het monster kwam vlak na middernacht opdagen.
Zoals monsters altijd doen.

Conor was wakker toen het kwam.

Hij had een nachtmerrie gehad. Nou ja, niet zomaar een nachtmerrie. Dé nachtmerrie. Die hij de laatste tijd heel vaak had gehad. Die met die duisternis en de wind en het gillen. Die met de handen die wegglipten uit zijn greep, hoezeer hij ook zijn best deed om ze vast te houden. Die altijd eindigde met ...

‘Ga weg’, fluisterde Conor tegen de duisternis van zijn slaapkamer, hij probeerde de nachtmerrie terug te duwen, niet mee te laten komen naar de wakkere wereld. ‘Ga weg nu.’

Hij keek even op het klokje dat zijn moeder op zijn nachtkastje had gezet. 00.07. Zeven minuten na middernacht. Dat was nogal laat voor een doordeweekse avond, en zeker voor een zondagavond.

Hij had aan niemand iets verteld over de nachtmerrie. Niet aan zijn moeder, uiteraard, maar ook niet aan iemand anders, niet aan zijn vader tijdens hun vaste telefoongesprek zo ongeveer eens in de twee weken, zéker niet aan zijn oma, en aan niemand op school. Absoluut niet.

Conor ...

Daar had je het weer. Conor slikte. Het was de hele maand ongewoon warm geweest voor oktober, hij sliep nog steeds met het raam open. Het zou kunnen dat de gordijnen die elkaar in de zachte bries susten net zo klonken als ...

Conor ...

Oké, het was niet de wind. Het was zeker weten een stem, maar niet een stem die hij kende. Het was niet zijn moeder, dat was duidelijk. Het was sowieso geen vrouwenstem, en absurd genoeg vroeg hij zich even af of zijn pa misschien onverwachts uit Amerika was gekomen en te laat was geland om nog te kunnen bellen en ...

Conor ...

Nee. Niet zijn pa. Deze stem had een bepaalde klank, een soort mónsterlijke klank, wild en ongetemd.

Toen hoorde hij hevig gekraak van hout buiten, alsof er iets reusachtigs over een planken vloer liep.

Hij wilde niet gaan kijken. Maar tegelijkertijd wilde hij eigenlijk niets liever dan wel gaan kijken.

Inmiddels klaarwakker gooide hij de dekens van zich af, stapte uit bed en liep naar het raam. In het bleke schemerlicht van de maan zag hij duidelijk de kerktoeren boven op het heuveltje achter zijn huis, het heuveltje waar de treinrails omheen liepen, twee harde stalen strepen die dof glansden in de nacht. De maan scheen ook op de begraafplaats naast de kerk, vol met grafstenen die je haast niet meer kon lezen.

Wat er in de nachtmerrie gebeurde was iets wat niemand anders ooit hoefde te weten.

Conor keek versuft knipperend zijn kamer in, en toen fronste hij zijn wenkbrauwen. Er klopte iets niet. Hij ging rechtop in bed zitten, en werd nog een beetje wakkerder. De nachtmerrie glipte langzaam weg, maar er was iets waar hij zijn vinger niet op kon leggen, iets anders, iets ...

Hij luisterde heel ingespannen in de stilte, maar het enige wat hij hoorde was het rustige huis om hem heen, af en toe wat getik van de lege benedenverdieping of ritselend beddengoed in de slaapkamer van zijn moeder, naast de zijne.

Niets.

En toen toch iets. Hij besepte dat hij van dat iets wakker was geworden.

Hij hoorde zijn naam roepen.

Conor ...

Hij werd bevangen door paniek, zijn maag kromp ineen. Was dat monster achter hem aan gekomen?

Was het op de een of andere manier uit de nachtmerrie gestapt en ...?

‘Doe niet zo stom’, zei hij tegen zichzelf. ‘Je bent te oud voor monsters.’

En dat was ook zo. Hij was net vorige maand dertien geworden. Monsters waren voor baby’s. Monsters waren voor bedplassers. Monsters waren voor ...

Conor ...

Daar had je het weer. Conor slikte. Het was de hele maand ongewoon warm geweest voor oktober, hij sliep nog steeds met het raam open. Het zou kunnen dat de gordijnen die elkaar in de zachte bries susten net zo klonken als ...

Conor ...

Oké, het was niet de wind. Het was zeker weten een stem, maar niet een stem die hij kende. Het was niet zijn moeder, dat was duidelijk. Het was sowieso geen vrouwenstem, en absurd genoeg vroeg hij zich even af of zijn pa misschien onverwachts uit Amerika was gekomen en te laat was geland om nog te kunnen bellen en ...

Conor ...

Nee. Niet zijn pa. Deze stem had een bepaalde klank, een soort mónsterlijke klank, wild en ongetemd.

Toen hoorde hij hevig gekraak van hout buiten, alsof er iets reusachtigs over een planken vloer liep.

Hij wilde niet gaan kijken. Maar tegelijkertijd wilde hij eigenlijk niets liever dan wel gaan kijken.

Inmiddels klaarwakker gooide hij de dekens van zich af, stapte uit bed en liep naar het raam. In het bleke schemerlicht van de maan zag hij duidelijk de kerktoeren boven op het heuveltje achter zijn huis, het heuveltje waar de treinrails omheen liepen, twee harde stalen strepen die dof glansden in de nacht. De maan scheen ook op de begraafplaats naast de kerk, vol met grafstenen die je haast niet meer kon lezen.

Conor zag ook de grote taxusboom die in het midden van de begraafplaats stond, die boom was zo oud dat het bijna leek of hij van dezelfde stenen was gemaakt als de kerk. Hij wist alleen maar dat het een taxus was omdat zijn moeder hem dat had verteld, eerst toen hij klein was om ervoor te zorgen dat hij niet van de besjes zou eten, want die waren giftig, en nu het afgelopen jaar ook weer, dan stond ze af en toe uit hun keukenraam te staren met een rare uitdrukking op haar gezicht en dan zei ze: 'Dat is een taxusboom, weet je.'

En toen hoorde hij opnieuw zijn naam.

Conor ...

Alsof het in allebei zijn oren werd gefluisterd.

'Wat?' vroeg Conor, met bonzend hart, plotseling popelend om te weten wat er zou gaan gebeuren.

Er schoof een wolk voor de maan, zodat het hele landschap in duisternis werd gehuld, en een *wooeiii* van de wind waaide de heuvel af en zijn kamer binnen, waardoor de gordijnen opbolden. Hij hoorde weer het kraken en knerpen van hout, kreunend als iets levends, als de hongerige buik van de wereld die knorde om eten.

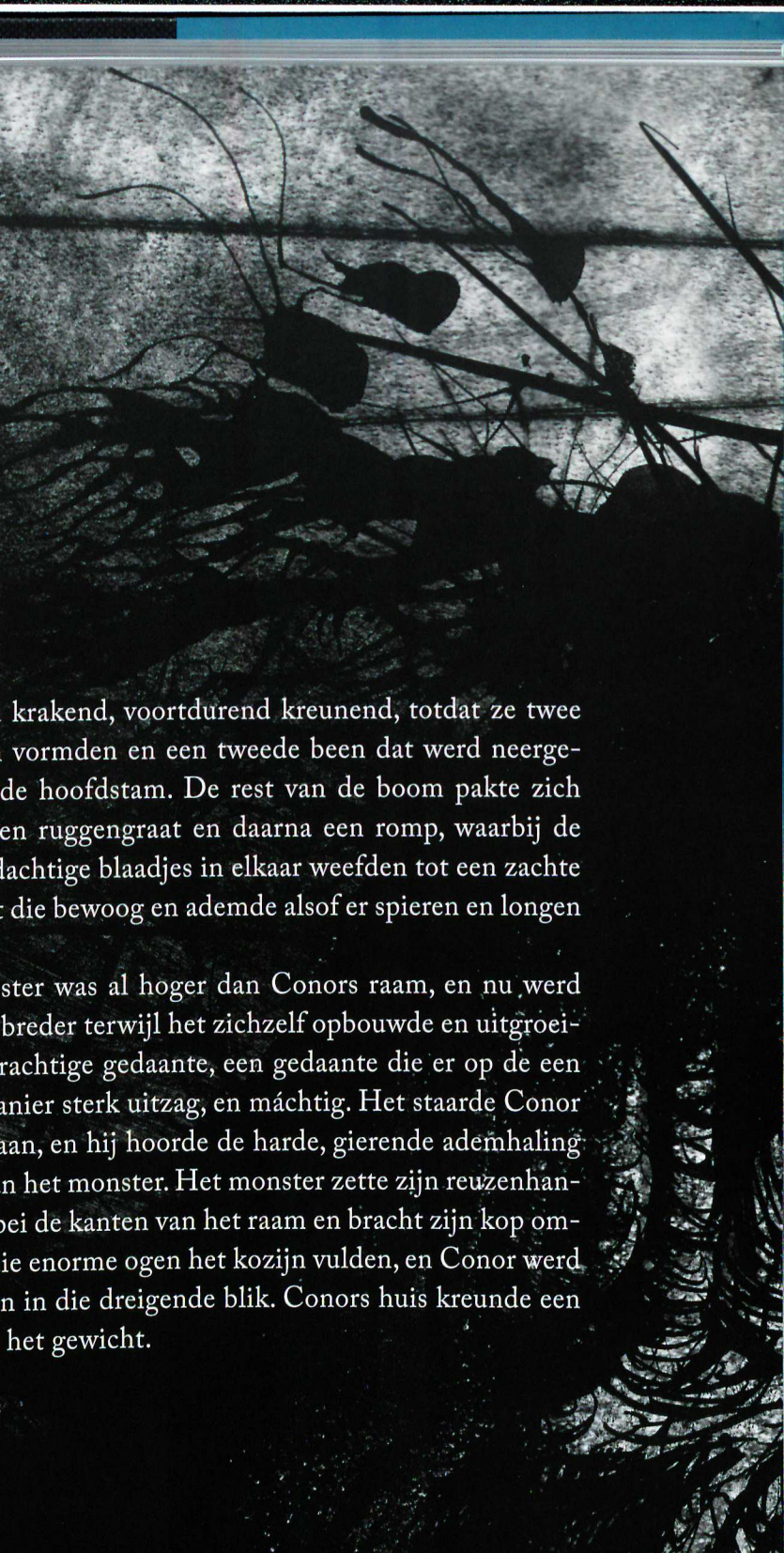
Toen was de wolk voorbij, en scheen de maan weer.

Op de taxusboom.

Die nu stevig midden in zijn achtertuin stond.

En daar was dan het monster.

Terwijl Conor toekeek, pakten de bovenste takken van de boom zich samen tot een groot, angstaanjagend gezicht, flakkerend tot een mond en een neus en zelfs ogen, die hem ook aanstaarden. Andere takken draaiden om elkaar heen,

krakend, voortdurend kreunend, totdat ze twee
vormden en een tweede been dat werd neerge-
de hoofdstam. De rest van de boom pakte zich
en ruggengraat en daarna een romp, waarbij de
luchtige blaadjes in elkaar weefden tot een zachte
die bewoog en ademde alsof er spieren en longen

ster was al hoger dan Conors raam, en nu werd
breder terwijl het zichzelf opbouwde en uitgroei-
achtige gedaante, een gedaante die er op de een
anier sterk uitzag, en m chtig. Het staarde Conor
aan, en hij hoorde de harde, gierende ademhaling
n het monster. Het monster zette zijn reuzenhan-
oei de kanten van het raam en bracht zijn kop om-
ie enorme ogen het kozijn vulden, en Conor werd
n in die dreigende blik. Conors huis kreunde een
het gewicht.

Conor zag ook de grote taxusboom die in het midden van de begraafplaats stond, die boom was zo oud dat het bijna leek of hij van dezelfde stenen was gemaakt als de kerk. Hij wist alleen maar dat het een taxus was omdat zijn moeder hem dat had verteld, eerst toen hij klein was om ervoor te zorgen dat hij niet van de besjes zou eten, want die waren giftig, en nu het afgelopen jaar ook weer, dan stond ze af en toe uit hun keukenraam te staren met een rare uitdrukking op haar gezicht en dan zei ze: 'Dat is een taxusboom, weet je.'

En toen hoorde hij opnieuw zijn naam.

Conor ...

Alsof het in allebei zijn oren werd gefluisterd.

'Wat?' vroeg Conor, met bonzend hart, plotseling popelend om te weten wat er zou gaan gebeuren.

Er schoof een wolk voor de maan, zodat het hele landschap in duisternis werd gehuld, en een *wooeiii* van de wind waaide de heuvel af en zijn kamer binnen, waardoor de gordijnen opbolden. Hij hoorde weer het kraken en knerpen van hout, kreunend als iets levends, als de hongerige buik van de wereld die knorde om eten.

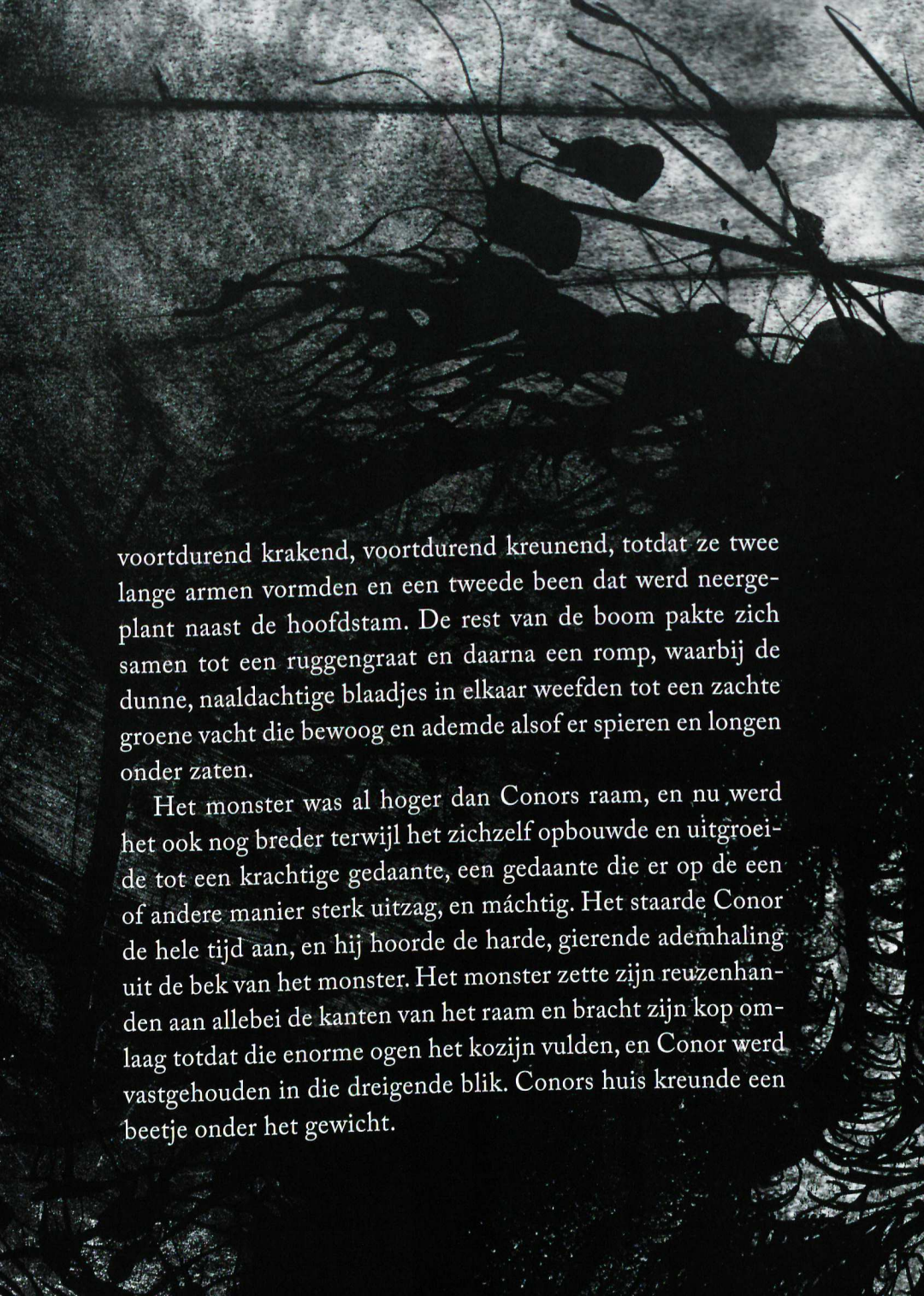
Toen was de wolk voorbij, en scheen de maan weer.

Op de taxusboom.

Die nu stevig midden in zijn achtertuin stond.

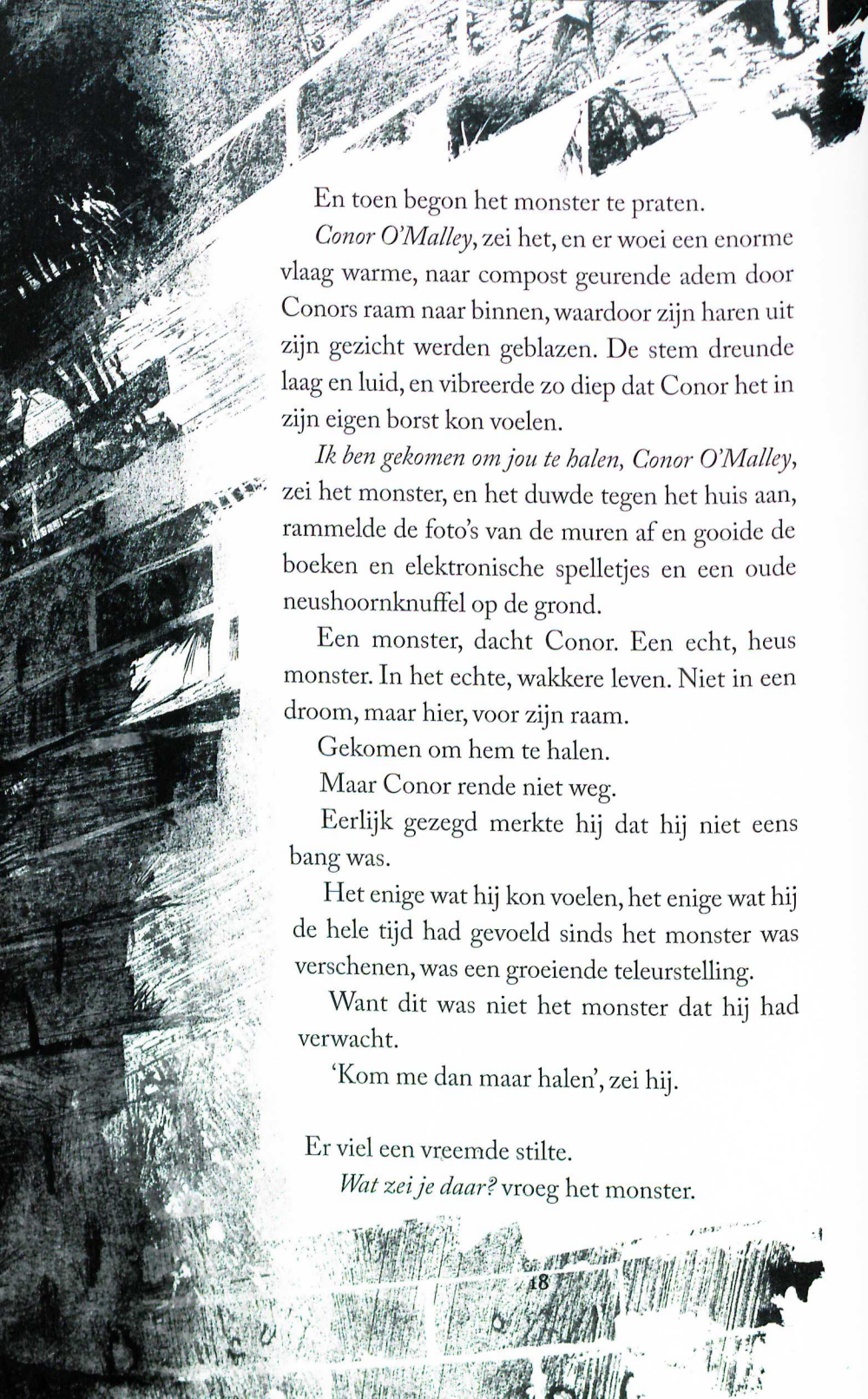
En daar was dan het monster.

Terwijl Conor toekeek, pakten de bovenste takken van de boom zich samen tot een groot, angstaanjagend gezicht, flakkerend tot een mond en een neus en zelfs ogen, die hem ook aanstaarden. Andere takken draaiden om elkaar heen,

voortdurend krakend, voortdurend kreunend, totdat ze twee lange armen vormden en een tweede been dat werd neergeplant naast de hoofdstam. De rest van de boom pakte zich samen tot een ruggengraat en daarna een romp, waarbij de dunne, naaldachtige blaadjes in elkaar weefden tot een zachte groene vacht die bewoog en ademde alsof er spieren en longen onder zaten.

Het monster was al hoger dan Conors raam, en nu werd het ook nog breder terwijl het zichzelf opbouwde en uitgroeide tot een krachtige gedaante, een gedaante die er op de een of andere manier sterk uitzag, en máchtig. Het staarde Conor de hele tijd aan, en hij hoorde de harde, gierende ademhaling uit de bek van het monster. Het monster zette zijn reuzenhanden aan allebei de kanten van het raam en bracht zijn kop omhoog totdat die enorme ogen het kozijn vulden, en Conor werd vastgehouden in die dreigende blik. Conors huis kreunde een beetje onder het gewicht.

En toen begon het monster te praten.

Conor O'Malley, zei het, en er woei een enorme laag warme, naar compost geurende adem door Conors raam naar binnen, waardoor zijn haren uit zijn gezicht werden geblazen. De stem dreunde laag en luid, en vibreerde zo diep dat Conor het in zijn eigen borst kon voelen.

Ik ben gekomen om jou te halen, *Conor O'Malley*, zei het monster, en het duwde tegen het huis aan, rammelde de foto's van de muren af en gooide de boeken en elektronische spelletjes en een oude neushoornknuffel op de grond.

Een monster, dacht Conor. Een echt, heus monster. In het echte, wakkere leven. Niet in een droom, maar hier, voor zijn raam.

Gekomen om hem te halen.

Maar Conor rende niet weg.

Eerlijk gezegd merkte hij dat hij niet eens bang was.

Het enige wat hij kon voelen, het enige wat hij de hele tijd had gevoeld sinds het monster was verschenen, was een groeiende teleurstelling.

Want dit was niet het monster dat hij had verwacht.

'Kom me dan maar halen', zei hij.

Er viel een vreemde stilte.

Wat zei je daar? vroeg het monster.

Conor sloeg zijn armen over elkaar. 'Ik zei: Kom me dan maar halen.'

Het monster was even stil, maar toen gromde het en begon met zijn vuisten tegen het huis aan te beuken. Het plafond van Conors kamer boog door onder de klappen en er kwamen grote scheuren in de muren. De kamer was vol met wind, het woeste gebrul van het monster knalde door de lucht.

'Je kunt zo hard schreeuwen als je wilt', zei Conor schouderophalend, terwijl hij zijn stem nauwelijks verhief. 'Ik heb wel ergere dingen gezien.'

Het monster brulde nog harder en stootte met zijn vuist door Conors raam, waardoor er overal glas en hout en baksteen in het rond vloog. De enorme hand van gedraaide en gevlochten takken greep Conor bij zijn middel beet en tilde hem van de grond. Het monster zwiepte hem uit zijn kamer de nacht in, hoog boven zijn eigen achtertuin, en hield hem in de cirkel van de maan, terwijl de vingers zo hard tegen zijn ribben aan duwden dat Conor amper kon ademhalen. Conor zag puntige tanden van hard, knoestig hout in de open bek van het monster, en hij voelde een stroom warme adem op hem af komen.

Toen was het monster weer stil.

Jij bent echt niet bang, hè?

'Nee', zei Conor. 'Niet voor jou, in elk geval.'

Het monster kneep zijn ogen tot spleetjes.

Dat komt vanzelf, zei hij. *Voordat het afgelopen is.*

En het laatste wat Conor zich herinnerde was de bek van het monster die brullend openging om hem met huid en haar op te eten.